

Napsütötte veteményes húzódik a dűledező kerítés mögött, ami mellett a kollégáimat várom. Vonzza is a tekintetemet a sok harsányzöld növény, amikor erőteljes, de vékony hangú nyávogás üti meg a fülem.

Alacsony a kerítés, így belátok. Egy párnapos cica várja anyukáját, hogy enni adjon, és lenyaldossa róla a rengeteg hangyát. Körülnézek, de sem állat, sem ember a kertben. Tétovázok egy kicsit, aztán megérkezik a kolléganőm. Ő, bezzeg, rögtön tudja, mit kell tenni. Telefonál, dobozt szerez, puha pólót terít bele, megtisztogatjuk a hangyáktól, és már száguldunk is a kis tehetetlen, pihegő cicával az EbRemény Állatvédő Egyesület képviselőjéhez.

Mi nagyon izgatottak vagyunk, de **Kodolányi Enikő** egyesületvezető tökéletes nyugalommal és szakértelemmel súrolgatja a kiscicát, próbálja kis cumival megetetni a kiéhezett állatot.

Közben eljönnek a talált állatos sztorik

Enikő egy autó alatt pihengető gyönyörű macskát mutat nekünk. Őt is kidobva találták, körülbelül ugyanekkora korban, egyhetesen. Most nagyon jó gazdi szeretetét élvezheti.

– Őszintén, hány állatnak találtok gazdit? – kérdezem.

– Mindegyiknek – mondja magabiztosan Enikő. Most is van nálam otthon két átutazó cica – teszi hozzá nevetve.

Mesélés közben félszemmel nézegetem a kolléganőmet, aki már Melbának szólítja a kiscicát, és rendületlenül beszél hozzá, próbálja elfogadtatni vele a cumit. Enikővel szinte egyszerre mondjuk ki, úgy tűnik, meg is van a gazdija a fehér puhaságnak.

Közben rosszabbodik a helyzet, mert Melba elejti a fejét, és nem reagál semmire. Enikő elmondja, az állatvilágban ez így működik. Nagy valószínűséggel nem emberi gyarlóság miatt van ebben a helyzetben ez a kisállat, hanem azért, mert életképtelensége miatt az anyja dobta ki az alomból, hogy a többi kismacska túlélhessen.

Nézzük a kiscicát, és a jobbik eszünk azt mondja, biztos csak nagyon kimerült, aludni szeretne. – Megint hideg a hasa és a lábacska is – mondja Enikő. Mintha Pali, az uszkár is érezné a feszültséget a levegőben: csak egy-egy halkabb vakkantással próbálja meggyőzni Enikőt, hogy folytassa a nyírást.

– Nem vesz levegőt sem már, el kell engedni – mondja kolléganőmnek Enikő, de nem nagyon akar hinni neki.

Eltörik a mécsesem, eddig bírtam. Ez volt a harmadik cica, akitől el kellett búcsúznom.

Lassan megnyugszunk, belenyugszunk. Muszáj, mert újabb feladatok várnak. Megbeszéljük, a következő biztosan sikersztori lesz majd.